

— Έκτός, αν πρέπει να πιστέω ότι δεν είναι άστοι...
 — Κύριε, όριστε την κάρτα μου, είμαι στις διαταγές σας...
 Κι' ο Μωρίς προχώρησε μελαγχολικά μέσα στα έθυμα σαλόνα. Είχε κρατήσει μέσα στη χέρια του την εύτυχία κι' όμως την άφησε κατόπιν να φύγη μακριά του. Και τώρα; Τι μπορούσε να κάνει; Από τη σκηνή αυτή είχε καταλάβει πως η Ζινέττα δεν άγαπούσε τον μαρκιόυ ντε Κόντρ. Λοιπόν; Μήπως δεν μπορούσαν να διαλυθούν οι άρραβώνες; Έψαξε να βρή την άγοιμένη του και την είδε την στιγμή ακριβώς που έφευγε από τον άρραβωνιαστικό θώκο. Έκείνος έσπευσε άμέσως να συνάντηση τον Μωρίς και να του δώση το χέρι του.

— Σας ζητώ συγγνώμη, κύριε, τού είπε. 'Η άρραβωνιαστικά μου, μου έξηγησε πρό όλίγου ότι είσαστε παιδικός φίλος κι' ότι οās έλεγε πάντα «εραστή» της, για να οās πειράξει...

Ο Μωρίς, με μιά ξαφνική άπόφαση, να κερδίση με κάθε θυσία την όμορφη Ζινέττα, τον κύτταξε θαθεία στα μάτια, άδυσώπητα και κατόπιν με παγερή φωνή, τού είπε:

— Θά περιμένο αύριο το πρωί τούς μάρτυράς σας...
 Ο μαρκιόυς τά έχασε για μιά στιγμή. Έπειτα κατάλαβε πως είχε γελιοποιηθή κι' έσκυψε το κεφάλι κατακόκκινος από την ντροπή του.

Ο Μωρίς τότε, χωρίς να δώση καμμιά άλλη έξηγή, έφυγε από το μέγαρο τού ντε Βοαίιν, πέρασε τη νύχτα του στα έθυμα κέντρα της Μομιάτρης για να έχαση τον πόνο του κι' άργά, γύρισε στο σπίτι του.

Μπροστά στην πόρτα του έστεκε ένα αυτοκίνητο Σπόρ—808. Προχώρησε αδιάφορος κι' έκανε να θγάλν το κλειδί του, όταν ξαφνικά ένοιωσε ένα τρυφερό χέρι να τον άγκαλιάζει από πίσω και μιά γλυκειά φωνή να τού ψιθυρίζει:

— Μωρίς, άγάπη μου, σε περιμένα τόσες ώρες, που ήσουν; Μόλις έμαθα από το μαρκιόυ πως θά μοναχομύσαστε, βρήκα τη διεύθυνσή σου στον τηλεφώνικό όδηγο κι' έτρεξα άμέσως για να σου πω πως είμαι δική σου!...

Ο Μωρίς κύτταξε κατάπληκτος τη Ζινέττα κι' άπότομα, έέχασε βλη την πίκρα του και με μιά κραυγή χαράς και θριαμβού, την έφαιξε παράφορα στην άγκαλιά του. Κ' οι δύο τους είχαν παίξει στον έρωτα το πιο έπικίνδυνο, το πιο μοιραίο παιχνίδι κ' είχαν κερδίσει, όπως συμβαίνει πάντα μ' έκείνους, που δεν ύποχωρούν ούτε μπροστά σ' ένα θάβαιο θάνατο...
 ΖΑΚ ΚΟΝΣΤΑΝ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Β. Βλασιδην, Παλαιά Σφαγεία. — Μόνον με έσωτερικά φάρμακα δεν θεραπεύεται η ασθένεία σου, πρέπει να έάσεις και κλύσματα τοπικά. Διά τούτο να άπουθητε εις Ιατρόν, όστις να είνε ειδικός διά την ασθένείαν σας. Σας συνιστώ να άποταθητε εις τον έπί της όδου 'Υδρας 30 έπιστήμονα.

Γ. Γ. Βολιώτην. — Γραπτώς άδυνατώ να σας δώσω τάς σχετικάς όδηγίας. Προσπαθήσετε να με συμβουλευθήτε προσωπικώς.

Θεσσαλονίκη ν. — Την συνταγήν την όποιαν ζητείτε να την δείξετε εις έναν τών εκεί Ιατρών να σας την γράψη και να την έκτελέση ο φαρμακοποιός.Θά ώφελήθητε πολύ. Να λαμβάνετε ένα το πρωί και ένα πρό του ύπνου καταπότιον.

Φιλίσθεον Χ. Α. — Ώς τονωτικά φάρμακα τού όργανισμου είνε τρεις τάξεις. Τά άρσενικούχα, τά φωσφορικά και τά σιδηρούχα. Τά άρσενικούχα συντελοούν εις την αύξησιν τού άριθμού τών έρυθρών αίμοσφαιρίων. Προτιμώνται τών άνοργάνων άρσενικούχων τά όργανικά, ήτοι το Argthanal και τό Cascoylate de Soude εις ένέσεις. Τά φωσφορικά συντελοούν εις τόνωσιν τ-διδω τού νευρικού συστήματος και έκ τούτων να προτιμάται πάλιν τά όργανικά ήτοι τό Glycérophosphate de Soude, de chaux, de magnésie ή de potassium μεμονωμένως ή εν συζεύξει δια ό-μου, πίνοντας τα ή κάνοντας ένέσεις, αι όποια όμως είνε άδυνατη. Και τέλος τά σιδηρούχα συντελοούν εις την βελτίωσιν της ποιότητος τού αίματος, αυξανόντα την αίμοχρωστικήν. Καί έκ τούτων πάλιν τά όργανικά είνε προτιμητέα ως ο oxalate de fer, διότι εύκολώτερον αφομοιούνται, ενώ τά άόργανα σιδηρούχα ή δυσκόλως αφομοιούνται ή και οόδωλον. Έπί τη βάσει τούτων συνεινρηθήτε με τον Ιατρόν σας διά την άνεγγραφήν της καταλλήλου διά την πάθειν σας συνταγής.

Άνησυχούοντα π α τ ε ρ α. — Δύσκολον να άποραφή τις άν δεν τάς ίδι. Έν τούτοις μερικά όπερτροφία των άμυγαλών όσον προχωρεί ή ήλικία ύποχωροεί. Υποθηθήται ή βελτίωσιν διά φαρμάκων τονωτικών ως τά ανώτερω αναφερόμενα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. Α.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ
ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

Πρός τον κ. Ν. Τσελεμεντέν άπεστάλη υπό τού κ. Α. Κ. η κάτωθι έπιστολή:

«Κύριε Τσελεμεντέ, «Παρακολουθώ από της πρώτης δημοσιεύσεως τās προσπαθείας σας διά την προώθησιν των τοπικών μας φαγητών και θεορώ άξιαν αναγνωρηθίον την πρωτοβουλίαν σας αυτήν. Όμοίως μιά τέτοια συστηματοποιημένη εργασία έχει την σημασίαν που έχει διά την μελέτην των λαών, ή μελέτη της γλώσσης, των έθιμων, των προηρήσεων κλπ. Θά έπρωχώρουν μάλλον και εις την ασίαν, ότι αυτή ή ειδική εργασία σας θά ήμπούσε να άποτελέσει ένα ξεχωριστό βιβλίον, το όαίον θά είχε την θέσιν του, όχι ες την τάξιν των σχετιών πρός την μαγειρικήν, αλλά πρός την λαογραφίαν, πρός την ήθιογραφίαν και εις την έθιογραφίαν άσώμη.

Μετά τιμής
 Α. Κ., Διστήθους.

Τās ήμέρας αυτές, έκτός των άλλων συνταγών τοπικών φαγητών, άπεστάλη προς τον κ. Τσελεμεντέν και μιά σειρά κυριων τοπικών φαγητών, τά όποια δημοσιεύομεν με τās τουρκικάς των όνομασίαις, μολονότι πρόκειται περί έλληνικωτάτων φαγητών. Είνε γνωστόν σχετικώς εις τούς καταγινόμενους με συναφείς μελέτας, ότι δια τά φαγητά της έλληνικής μαγειρικής έπήραν επί τουρκοκρατίας όνοματα τουρκικά.

Τό ίδιο άλλως τε συμβαίνει και επί της εποχής μας έν 'Αγγλική και 'Αμερική, όπου ή επικρατούσα μαγειρική είνε ή γαλλική, ίδίως εις τās ανώτερας τάξεις, έξασκουμένη παρά Γάλλων μαγειρών. Καίτοι όμως γαλλική ή μαγειρική και Γάλλοι οι μάγειροι, είνε ύπονομοίμοι να γράφουν τό Μ ε ν υ άγγλιστι. Μη όντος δέ δυνατού να μεταγλωττίζονται όλα αι όνομασίαι έπιτυχώς, άρκοιούνται άπλώς να αναχωρήσουν από ποια τρόφιμα άποτελείται έκαστο φαγητόν διά να γωριζή ο 'Αγγλο-αμερικανός τί πρόκειται να φάγη. Άνθρω χάρην, έπειδή δεν είνε δυνατών να μεταφρασθή επί λέξει το «Φρικαντώ άλά-Ντουσέ», γράφεται εις τό Μενυ το 'Αγγλο-αμερικανού διά να έννοηση περί τίνος πρόκειται, «Μοσχάρι κατασρόλως με πατάτες κροκέτες» ή συγκεκριμένως «Μοσχάρι κατασρόλως».

Και κατόπιν των έξηγήσεων αυτών έρωτώμεν: Θά δικαιούνται, μετά τινος αιώνας οι 'Αγγλο-αμερικανοί να λέγουν ότι ή μαγειρική αυτή, με τās άγγλικάς όνομασίαις είνε ιδική των μαγειρική; Και ακριβώς εις την πλάνην αυτήν έχομεν περιπέσει και ήμεές οι 'Έλληνες. Νομίζομεν ότι ή μαγειρική με τουρκικάς όνομασίαις είνε πράγματι τουρκικής έπινοίας και τεχνεύσεως, ενώ είνε άμιγής ελληνική εις όλας της τάς εκφάνσεις. Εις πολλάς δέ περιπτώσεις διητήρησεν ή τουρκική όνοματολογία των φαγητών την ελληνικήν, ήτις όμως συν τώ χρόνω παρεσθάρθη, όπως λ. χ. ο κ ε φ ε ς δεν είνε τίποτε άλλο παρά ή ελληνική λέξις κ ο π τ ο ι. Και πλείστα άλλα παρόμοια παραδείγματα ήμπορούν να αναφερθούν, άλλ' ου τού πόροντος ή επέκτασις τού θέματος.

Όθω έπανερχόμεθα εις τον σκοπόν που έπιδιώκω διά της περιουλόγης όλων αυτών των τοπικών φαγητών, τά όποια θά άποτελέσουν ήμεραν τινά αξιόλογα θέματα μελέτης επί της μαγειρικής, ως τέχνης και αυτής ελληνικής συνάμα δέ και μελέτης έθνογραφικής, όπως πολύ όρθώς διαπιστώ την σκέψιν ο κ. Α. Κ. εις την ανώτερω δημοσιευομένην έπιστολήν του.

ΚΑΝΤΙΝ ΜΠΟΥΤΟΥ

(Αι κατωτέρω συνταγαι έστάλησαν παρά της κυρίας ΕΛΕΝΗΣ ΤΣΙΜΕΡΑΗ). Καθωυρίζομεν έως έκαστό δράμα κιμά και τών θράζουμε με ντομάτα, λίγο κρασί άσπρο, λίγο νερό, άλατοπίπερο, μαϊντανό φίλο και πολύ λίγη κανέλλα. Αφήνομε να οιγοσθώση, ό-πως κώνωμεν ακριβώς και διά τών κιμά τού παστιτσίου.

Κατόπιν ετοιμάζονται τηγανίτες με αυγά και τυλίγεται σ' αυτές ο κιμάς.

Γίνονται δέ ως έξής: Βάζομε σε μιά λεκάνη έως μισή φούχτα άλευρι και ένα φλυτζανάκι νερό, λίγο άλάτι και ένα αυγό. Τά δουλεύομε δυνατά με όρμια να ξεσβολιάση το άλευρι και οπάζομε μέσα άλλα 4 αυγά. Τά δουλεύομε καλά να άναμιχθούν και τότε τά κώνωμε στο τηγάνι σάν πηπτες ψιλές γόνδρους μισού βαγτύλου και άφου ψηθούν από τη μιά μεριά, μόλις να ξανθισθόν, την γυρίζομε και από την άλλη και άφου μισοψηθούν τούς θάζομε μιά κουταλιά κιμά στην άκρη και τών στρώνομε ως την μισή τηγανίτα, γυρίζομε την άλλη μισή τηγανίτα να διηλώση άπάνω και όστερα άλλη μιά δίπλωσι, ώστε να γινή το τέταρτο του μεγέθους τού τηγανιού και της θάζομε στην πιπέλα να μισοκαυμά ή μιά επί της άλλης. Σερβίρονται δέ πάντοτε ζεστές.

Τό τηγανιόμα των δέ γίνεται ως έξής. Βάζομε τώ (Η συνέχεια εις την σελίδα 2353)

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ ΤΟΥ 19ου ΑΙΩΝΟΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2339)

κρυφά πάλι θγήκε από τὸ σπίτι τοῦ τοκογλύφου.
Ἐκείνη τὴ στιγμή ὅμως τὸν ἀντέληψε ἕνας ὑπέρητης κ' ἄρ-
χιζε νὰ φωνάζη:

— Ἐνας κλέφτης!... Ἐνας κλέφτης!... Πιάστε τον!...
Ὁ Πράδο, μὲ μιά σπρωδιά τὸν πέταξε καταγής κ' ἄρχισε
νὰ τρέχη. Οἱ ἄλλοι ὑπέρητες κ' οἱ ἀστυφύλακες τὸν κινήθησαν
ἀμέσως καὶ παρ' ὄλους τοὺς πυροβολισμούς του, κατάρωσαν
νὰ τὸν περικυκλώσουν καὶ νὰ τὸν πιάσουν.

Αὐτὸς ὁ μεγάλος τυχοδιώκτης ποὺ εἶχε καταπατάλησει κο-
λοσσιαίες περιουσίες, ἦταν μοιραῖο νὰ πάη στὴ φυλακὴ ἀπὸ ἔ-
ναν λακέ!...

Ἡ δίκη του ἔγινε στὸ Παρίσι, στὶς 5 Νοεμβρίου τοῦ 1888. Ὁ
Πράδο κατηγορήθηκε ὡς δολοφόνος τῆς Μαρίας Ἀγκετάν. Ὁ
λεξ ἡ παλιῆς του φίλες εἶχαν παρουσιασθῆ ὡς μάρτυρες. Κι' ὄλο
τὸ ἀριστοκρατικὸ Παρίσι βρισκόταν στὴν αἰθούσα τοῦ κακουρ-
γοδικείου, γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν πολὺκροτη δίκη τοῦ μη-
στρωιδίους Δὸν Ζουάν.

Ὁ Πράδο, μέχρι τέλους, δὲν θέλησε ν' ἀποκαλύψῃ τ' ὄνομα
του. Ὡστόσο ἡ ἐνοχὴ του ὡς δολοφόνος ἀπεβίβη μετὰ διάφορα
ἀκλόνητα στοιχεῖα καὶ ὁ περίφημος τυχοδιώκτης κατατομήθηκε
ὑπερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ, τὸ πρῶτ' ἡς τῆς 1ῆς Ἰανουαρίου 1889.

Ποιὸς ἦταν ἀρὰ γε αὐτὸς ὁ αἰνιγματικὸς τυχοδιώκτης; Ἐ-
νας μόνον ἄνθρωπος ἤξερε τὸ μυστικὸ του: ὁ δικηγόρος του. Ὁ
ἄνθρωπος ὅμως αὐτός, ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, εἶπε τὴν ἑξῆς φράση,
ποὺ ἀφήνει νὰ ὑπονοηθοῖν πολλὰ πράγματα: «Ἡ Ἑὐρώπη θ' ἀ-
νταρτίαιζε, ἀν ἐμάθανε ἀπὸ ποῖα ὄψη ἔπεσε στὸ θούρκο αὐτὸς
ὁ ἄνθρωπος ποὺ παρουσιαζόταν ὡς Πράδο».

Κι' ἔτσι, ἔμεινε ἄλυτο τὸ αἰνίγμα τῆς προσωπικότητος τοῦ με-
γαλυτέρου τυχοδιώκτη τοῦ περασμένου αἰῶνος!

ΜΩΡΙΣ ΚΟΡΙΕΜ

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕ ΜΑΡΙΑ ΦΩΝ ΒΑΛΕΝΤΑΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2342)

Αὐτὴ ἡ ἐπιταγὴ ὅμως τῆς κ. Τσιελῆ ἠτάζεε γι' αὐτὴν μοιραία.
Κάποιος Γάλλος κατάσκοπος θεώρησε λίγο ἐπιποτη τὴν διαγωγή της καὶ
ἄρχισε νὰ τὴν παρακολουθεῖ. Μ' ὅλες τὶς προφιλιάδες της ἡ Μαρία
φὼν Βαλεντάν δὲν ἄφησε νὰ πῆσιν στὰ χεῖρα τῆς γαλλικῆς ἀνταρσια-
σσοῦς. Ἐνα χρόνιο ἀργότερα συνελαιβάντο τὴν ὥρα ποὺ προσπαθοῦ-
σε νὰ διαβιβάσῃ μ' ἕναν ἀσημάτω κρημινὸ στὸν κῆπο τοῦ λοικοσμοῦ
μὲ ἐνταμφομένη πληροφορία γιὰ τὸ στρατὸ τὸν σημείωνον.

Ἡ κ. Τσιελῆ ἀρνήθηκε στὴν ἀρχὴ τὴν ἐνοχί της. Ὅταν ὅμως βρέ-
θηκε μετρωτὸ ἀπὸ στρατοδικεῖο, δὲν δίστασε νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλή-
θεια καὶ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ γιὰτί ἔγινε κατάσκοπος.

— Ἡβόλα, τοῦ εἶπε, νὰ ἐκδικηθῶ τὸν θάνατο τοῦ πατρὸς μου. Ἀρ-
πάμει μόνον ποὺ μ' ἀνεκάλυψαν τόσο γρήγορα καὶ δὲν μπόρεσα νὰ στεί-
λω κι' ἄλλες γριῶδες Γάλλων ἀπὸν αἶλον κόσμο!

Ἡ Μαρία φὼν Βαλεντάν ὄσωνε τὴν καταγ' ἡ της σὲ θάνατο μὲ
ἀξιοβλαβήσασθι ψυχραιμία. Τὴν ἄλλη μέρα ἔνα ἀπόσταμα τὴν ἀδύρη-
σε στὸ δάσος τὸν Βενσέν. Ἡ Μαρία φὼν Βαλεντάν ἔκανε μὲ ἔξωστρε-
πὴ ἐπιμέλεια τὴν τοιαυτέτα της, ἔβαψε τὰ χεῖλιά της καὶ ἀρνήθηκε νὰ
τὴς δέσουν τὰ μῆλα.

— Ὡλέω νὰ ἴδω, εἶπε ἀπὸν ἀξιοπαιστὸ ποὺ ἐπιτελιστικὸ ἀποστασία-
τος, τί ἔπιπνοσὸν θὴ γάνωσι στὸν θάνατο...

Μ' ἐτὰ ἕνα λεπὸ ἡ ὁμορφὴ κ. Τσιελῆ ἔπεισε καταγ' ἡς μὲ ὄντα σφῆ-
ρες στὴν καρδιά της.

Κι' ἔτσι τέλειωσε ἡ ἱστορία μᾶς ἀπὸ τὴς ποὺ ὁμορφες καὶ τὴς ποὺ
πῶμηρες Γερμανίδες κατασκοπῆς:

ΖΑΝ ΣΕΥ'

ΤΟ ΨΕΜΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2335)

ρήσιον ἴσως...

Ὁ Ὀ'Αλαῖν στέκεται τώρα μπροστὰ στὴ Τζένου ποὺ κλαίει καὶ
κρῦβει τὸ πρόσωπό της μέσα στὰ χεῖρα της. Σκόβει ἀπὸ πάνω
τῆς τῆς μιλίαι γλυκά, τῆ μαλῶνη τρυφερά καὶ τὴν ἱκετεύει...

Τῆς λέει τόσο τρυφερὰ λόγια, ὥστε σιγά-σιγά, οἱ λυγμοὶ
τῆς Τζένου γαληνεύουν. Τέλος, δειλὰ, ταπεινὰ, ὤφνει τὰ μάτια
τῆς πρὸς τὸν Ὀ'Αλαῖν.

Ἐκείνος τὴν κутτάζει καὶ μέσα στὰ μάτια του, δὲν ζωγραφί-
ζεται οὔτε ὄργη, οὔτε οίκτος, ἀλλὰ μιά ἀπέραντη ἀγάπη. Τῆς
ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά του καὶ καθὼς ἡ Τζένου ριχνεταί σ' αὐτὴ καὶ
σφίγεται γεμάτη ἐμπιστοσύνη ἐπάνω στὸ στήθος του, τῆς φι-
δωρίζει:

— Τρέλλη! Μὰ σ' ἀγαπᾶω περισσότερο καὶ καλύτερα ἔτσι!
Γι' μ' ἐνδιαφέρει τὸ παρουσιαστικὸ σου... Τὴν ἀληθινή σου εἰκόνα
τὴν ἔβλεπα μέσα στὴν καρδιά μου... Αὐτὴ κутτάζω πάντα καὶ
τίποτε δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὴν παραμορφώσῃ καὶ νὰ τὴν ἀσχη-
μήσῃ!..

CLAUDE JAN

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΓΟΒΑΚΙ ΤΗΣ ΙΝΕΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2348)

χιλία κομμάτια. Οἱ ναυτὲς εἶχον τρομοκρατηθῆ. Κι' ὅπως εἶνε
δαισιδαίμονες σκέφθηκαν τότε ὅτι ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς καταστρα-
φῆς ἦταν ἡ Ἰνές.

— Πρέπει νὰ τὴν πετάξουμε στὴ θάλασσα! οὐβρίαζαν στὸν
Φερράντε. Ὁ διάλογος εἶνε ἀπάνω στὸ καράβι μας.

Κι' ὁ Φερράντε συμφώνησε μαζί τους. Ἐγὼ δὲν μποροῦσα
πεῖν νὰ τὴν βοηθήσω. Ἐπεσα γυναιστὸς στὴ μέση τοῦ κατα-
στρώματος κι' ἄρχισα νὰ προσευχῶμαι. Ἀκουσα τὴν Ἰνές ποὺ
σπάρῃε στα χεῖρα τῶν ὀθιῶν της κ' ὕστερα μιά ἀγρία ἀνθρώ-
πινη κραυγὴ, ποὺ θάηκε μέσα στὴ μαγία τοῦ τυφῶνος. Τὴν
εἶχαν ρίξει στὴ θάλασσα!...

Καὶ τότε συνέθη τὸ θαῦμα! Ἡ θάλασσα ἄρχισε νὰ ἡμερεύῃ
καὶ τὸ καράβι γλύτωσε ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ Χάρου. Μὰ τὸ βᾶ-
ρμινε ἡ κατάρτα τοῦ θανάτου τῆς Ἰνές.

Ἦστερα ἀπὸ δύο μέρες καρφώθηκε πάνω στοὺς ὄφλους τῆς
Γῆς τοῦ Πυρός. Ἀπ' ὄλο τὸ πλῆρωμα τοῦ καραβιοῦ τοῦ Φερ-
ράντε μόνον ἐγὼ γλύτωσα τὸ θάνατο. Οἱ ἄλλοι πνίγηκαν ἢ φα-
γώθηκαν ἀπὸ τοὺς καρχαρίες.

Κι' ὁ Γαλιούτα, ὁ παράδοξος λωστρόμος τῆς «Σάντα Μαντα-
λενα» τελειώνοντας τὴν ἱστορία του ἔμεινε σκεπτικὸς γιὰτί δὲν
μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ πῶς τὸ γοβάκι τῆς Ἰνές κ' ἡ ζῶνη τοῦ
Φερράντε εἶχαν θρεθῆ τὸν στομάχι ἑνὸς καρχαρία...

ΣΑΡΑ ΝΤΟΡΠΑΝ

ΑΧ, ΕΙΝΕ ΓΛΥΚΕΙΑ Η ΖΩΗ!...

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2321)

κοιμητηρίου κι' ἔχουνε θάλασμο παρηγοριάς στὴν τυρανισμένη
ψυχὴ μου...

Ἡ πλάσι ὄργιας, χαρούμενη, γιορτερή... Ἡ θλιθερὴ εἰκόνα
τοῦ νεκροταφείου ἔσθωνε ὀλοτέρα μπροστὰ της... Τὰ εἰκόνα βρο-
σέρῃ καὶ λαυλουδιώματα χρόνια μου ἔκαναν τὴ σάρκα μου νὰ
σκιρτᾷ ἀπὸ εὐτυχία, ἀπὸ σφρίγος ζωῆς, ἀπὸ λαχτάρα νὰ ζῆ-
σῃ καὶ νὰ γαρή τὸν ὁμορφὸ κόσμο...

— Κι' ἐγὼ ποὺ ἤθελα ν' αὐτοκτονήσω! εἶπα μέσα μου, σὲ
μιά στιγμή.

Ἡ ψυχὴ μου πικράθηκε ἀμέσως, ὅμως... Ἡ σκέπι μου πέταξε
στὸν πρῶμα χαμένον καλὸ μου... Κ' ἡ τῶπι μὲ μασιτῶσε τρου-
χέρῃ, ἐνῶ ἕνα δάκρυ κύλιε στὰ μάγουλά μου, σὰν θυσία, σὰν
σπονδὴ εὐλαστικὴ καὶ τρυφερὴ γιὰ τὴ μνήμη Ἐκείνου!

Κι' ὅμως...
Τὴν ἴδια αὐτὴ στιγμή, ἀπ' τὰ τριςθῆβα τῆς ζωντανῆς, τῆς βρο-
σερῆς καὶ σφριγηλῆς καὶ νέας κ' ἀνθισμένης ὑπάρξεός μου, ἀ-
κούστηκε μιά φωνὴ κυριαρχικῆ, ἐπιτακτικῆ, μιά φωνὴ, τὴν ὁ-
ποία μάταια προσπάθησα νὰ πνίξω:
— Εἶνε γλυκεία ἡ ζῶ ἡ!...

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2330)

τηγάνι στὴ φωτιά μὲ λίγο θούτυρο — ὄσο μιά κουταλιά
τῆς σούπας λωμμένο — ἁμα ζεσταθῆ, ἔχουνε μιά κουτάλα με-
γάλη ποὺ νὰ παίρῃ ὡς ἕνα φλυτζάνι τοῦ τσαγιοῦ κουρκουτί
καὶ θάζουμε ἀπὸ μιά κουταλιά γιὰ κάθε τηγανίτα ποὺ θὰ ἀ-
πλώνη καὶ γίνεται μεγάλη ὄσον ὁ θυθὸς τοῦ τηγανιοῦ. Ἐτσι
σιοφῆνεται καὶ ραντίζουμε μὲ θούτυρο λίγο-λίγο μὲ φτερο τῆς
ἀκρῆς γιὰ νὰ περῇ ἀπὸ κάτω καὶ μὴν κολλήσῃ ἡ τηγανίτα
καὶ ἀφοῦ ἐπιθίῃ λίγο τὴν γυροῦμε ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά.
Πρέπει δὲ νὰ προσέχουμε νὰ μὴ παραμῆναι, διότι ἔφραϊνονε
καὶ δὲν διπλώνουν κατόπι. Ἀν τυχόν δὲ, ὄταν ψηθῶν εἶνε
λίγο πετοιασμένες, τότε ρίχνουμε ἀκόμα λίγο νερόν στὸ κουρ-
κούτι καὶ γι' αὐτὸ προτοῦ τῆς τηγανίσουμε, δοκιμάζουμε μιά
καὶ κανονίζουμε νὰ εἶνε μαλακὲς ὄσο πρέπει.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΞΑΝΘΗ Ἡ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ;

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2352)

γραφεῖο του χωρὶς νὰ τῆς πῆ ὄσα μὴ λέει. Μὰ δὲν μετανοοῦ-
σε γιὰ τὸ τέχνασμά του. Εἶχε ἀνακαλύψῃ μιά γυναικία ποὺ σε-
βόταν τὸν πατέρα της καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια της. Καὶ εὐχαριστη-
μένος κάλεσε ἀμέσως στὸ γραφεῖο του τὸν Φαρόλι καὶ τοῦ δή-
λωσε:

— Ἐέρω ὅτι εἶσαι κατεργάρης, μὰ ἔχης μιά κόρη σωστὸ ἀγ-
γelo. Γι' αὐτὸ σε συγχωρᾷ καὶ σοῦ ζητᾷ κιάλας συγγνώμη γι'
αὐτὴν τὴν ἱστορία ποὺ σοῦ ἐπιτῆα. Μόνον γιὰ νὰ τὰ ἔχης καλά
μαζὺ μου πρέπει νὰ σοῦ δώσῃς τὴ Λουῖζα γιὰ γυναικία μου. Τῆς
ἀξίζει, γιὰτί εἶνε τίμου καὶ καλὸ κορίτσι καὶ σ' ἀγαπάει ὄσο δὲν
ἀξίζει.

Κι' ἔτσι ὁ Μάριο Καρίνι παντρεύεται τὴ Λουῖζα Φαρόλι. Καὶ
ζῆ εὐτυχισμένος μ' αὐτὴν τὴν ὄσο ὁμοση γυναικία του...

ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ ΠΙΕΜΟΝΤΕ